השגחה פרטית

א וועלט פון **אמונה**. א לעבן פון **בטחון**

וואונדערליכע
'השגחה פרטית'
מעשיות פון
היינטיגע צייטן -
דערציילט אויף
דער
השגחה פרטית
האטליין

פרשת וירא - כ' חשון תשפ"ז ✕ **עלון 214**

בהשגחה

ס'איז שפעט, די טרעפיק נעמט נישט קיין עק...

צומאל מאכט זיך א מעשה אויף וואס ס'איז ווערד אויסצודרוקן: אפילו אויב די גאנצע 'השגחה פרטית ליין' וואלט נאר געווארן אויפגעשטעלט פאר די איין מעשה - וואלט זיך אלעס האבן געלוינט.

און פאלגנד איז איינע אזא מעשה:

"מיין ברודער, וואס איז מיר זייער נאנט צום הארץ, האט געזאלט חתונה מאכן זיין זון יענע נאכט, אין די שטאט אשדוד.

כ'האב זיך אריסגעלאזט פון ירושלים, וועו אויפאמאל איז מיר שווארץ געווארן פאר די אויגן: א געדיכטע טרעפיק האט זיך געצויגן ביז אריין אינעם האריזאנט -

נאכן כאפן א בליק אויפן זייגער, האב איך דערזען אז די חופה גייט זיך אנהייבן אין א קארגע האלבע שעה ארום...

וועו אזא זאך וואלט פאסירט א יאר צוריק, פאר כ'האב אנגעהויבן אויסצוהערן די 'השגחה פרטית ליין', וויל איך אפילו נישט טראכטן וויאזוי כ'וואלט אויסגעזען...

אבער געלויבט השי"ת אז ס'איז ערשט יעצט געשען, נאך א יאר פון אפט אויסהערן דעם ליינ'ס רייכע תוכן.

כ'בין געזעסן אין קאר און זיך אומגעקוקט אויף אלע קארס פאר מיר, וועו ביי מיר האבן זיי בלויז אויסגעזען וויי גוטע שלוחים פון הימל.

ס'איז דורך א האלבע שעה, אוו נאך איינס - די טרעפיק רירט זיך נישט. דערביי האב איך איינגעזען אז די חופה האב איך שוין זיכער פארפאסט. מעגליך אפילו די סעודה.

אבער ברוך ה' - מיין רואיגקייט האב איך נישט פארלוירן פאר קיין סעקונדע. איך בין געליבן אינגאנצן רואיג.

און געוויס, כ'בין אנגעקומען צו די חתונה קוים 10 אזייגער...

איך האב נישט געטראכט קיין סאך. כ'האב זיך גלייך אנגעשלאסן אינעם רינג און אנגעהויבן טאנצן מיטן גאנצן ברען, זייענדיג איבערגעפילט מיט שמחה אויף דעם וואס כ'האב זוכה געווען איינצובאקן אזא אמונה פשוטה אין מיר; נעמליך, אז ס'איז דא א באשעפער אויף דער וועלט, און ס'איז נישטא גארנישט אויסער אים!

איך זאג שטענדיג פאר מענטשן:

ס'איז דא א לעבן פארדעם - און ס'איז דא א לעבן נאכדעם.

און מיינט נישט אז די פאקטן אויפן שטח טוישן זיך. צומאל בלייבט די זעלבע טרעפיק וויי בעפאר, מ'קומט אן די זעלבע שפעט וויי זיך געראטן, און די מציאות בלייבט פונקט די זעלבע מציאות.

נאר וואס? די 'בליק' אויף די מציאות - דאס איז די הויפט לעבנס-געשיכטע.

יעדער פארשטייט אז וועו א מענטש שפירט א קלאפ אויפן רוקן, ער דרייט זיך אויס און ער זעט אז ס'איז זיין טאטן - איז דאס גאר אן אנדערע געפיל וויי וועו ער הייבט אריין א זעץ אויפן רוקן, און ביים זיך אויסדרייען דערזעט ער זיין פיינט.

די זעלבע קלאפ.

די זעלבע זעץ.

אבער גאר אן אנדערע מציאות.

שבת שלום ומבורך, פינחס שאפער

השגחה עליונה

סיפורי אמונה וביטחון מצדיקי הדורות זי"ע

א פעקל געלט, ערב שבת נאכמיטאג

ס'איז ערב שבת קודש. אין הויז פונעם גרויסן גאון רבי שלום הדאיה זצ"ל איז נאכנישט דא קיין פרוטה פאר צורכי שבת... אבער דער צדיק וועט נישט צעבראכן, ער איז מחזק זיין רביצין מיט א פעסטע אמונה און בטחון.

אין ירושלים עיה"ק, האט געוואוינט דער הייליגן גאון און מקובל, רבי שלום הדאיה.

נישט קיין חילוק וועו, איז רבי שלום אלץ געזעצן אויף א טעפיך, זיין רוקן איינגעבויגן, געהאלטן אן אפענע ספר צווישן זיינע הענט, און זיינע אויגן טיף איינגעזונקען אין די שורות. פילע ירושלימ'ער אידן וואס זענען דורכגעגאנגען זיין פענסטער און געכאפט א בליק אויף זיין ליכטיגע געשטאלט, האבן אונטערגעלייגט עטליכע מטבעות אונטער זיין טעפיך, אזוי צו זוכה זיין צו שטיצן דעם צדיק.

צוליב זיין שוואכע זעה-קראפט צוזאמען מיט זיין גרויסע התמדה, האט רבי שלום קיינמאל נישט באמערקט וועו און וועו ס'לייגט אים אונטער גלעלט. ערשט ביינאכט, וועו ער האט באמערקט דאס גלעלט, האט ער עס גלייך איבערגעגעבן פאר זיין רביצין.

געווען איז עס איין פרייטאג.

וויי זיין שטייגער, איז זיך רבי שלום געזעצן אוו גלעלערנט מיט א מורא'דיגע התמדה. ער האט געוואלט אריבערמישן די בלאט, וועו אויפאמאל איז אריינגעקומען די רביצין אוו געפרעגט אויב סיי וועו האט שוין אונטערגעלייגט עפעס גלעלט. "מ'דארף איינקויפן אויף שבת" - האט זי אנגעגעבן.

רבי שלום האט אומגעקוקט ארום זיך, אבער ניין, ס'איז דארט גארנישט געווען. קיינער האט נאך גארנישט גלעלייגט אונטערן טעפיך.

א צייט שפעטער איז די רביצין נאכאמאל אריין אין צימער, וועלנדיג וויסן אויב ס'איז שוין אריינגעקומען עפעס גלעלט פאר שבת. צו איר באדויערן, איז נאך די טעפיך געווען זויבער...

דא האט זיך די רביצין אנגעהויבן זארגן. זי האט אויסגעדרוקט איר אנגסט פאר איר מאן, וואס האט איר רואיגערהייט געענטפערט:

"דארפסט זיך גארנישט זארגן. **לאמיר זיך אינגאנצן פארלאזן אויפן באשעפער, ער וועט אונז זיכער שיקן אלעס וואס מיר דארפן, און מיט א ברייטקייט...!"**

רבי שלום האט ארויסגענומען א לייטיגע פאפיר און א פעדער. ער האט עס אראפגעלייגט און געפרעגט די רביצין:

"זאג נאר, וואס דארף מען נאך אינקויפן אויף שבת?"

די רביצין האט אנגעהויבן אויסצורעכענען א ליסטע, בשעת דער צדיק רבי שלום האט אלעס אפגעשריבן: "חלות, גרינצייג, פיש, פלייש, געווירצן, פרוכט, וויין, מעל, אויל, צוקער, אייער, און אביסל נאש..."

וויי נאר זי האט געענדיגט אלעס

<<<

אפילו א צדיקת דארף אונזער קדישו!

הרה"ח רבי ישראל ג. שליט"א דערציילט:

אפאר צענדליגער יאר צוריק איז מיין מאמע געווען אין לופטפעלד, אין ארץ ישראל, ווען אויפאמאל האט זי באמערקט ווי אן אויסלענדישע מיידל, אנגעטון צניעות'דיג און איידל, דרייט זיך ארום אן קיין ציל אינעם טערמינאל. ס'האט אויסגעזען ווי זי זוכט עפעס. מיין מאמע, וועלנדיג העלפן דאס קינד, איז צוגעגאנגען צו איר און געפרעגט: "דארפסט אפשר הילף?"

די מיידל איז געווארן איבערראשט פון די פראגע. "יאו!" האט זי געענטפערט. "אייגנטליך דארף איך זייער וויכטיג הילף; כ'האב נישט קיין אהנונג וואס צו טון יעצט. כ'ווייס נישט וואס מיין קומענדיגע שריט זאל זיין..."

דערביי האט די מיידל דערציילט פאר מיין מאמע אז זי הייסט 'באדיה', זי איז נארוואס אנטלאפן פון סיריע און זי האט נישט קיין שום קרובים אדער באקאנטע דא אין ארץ ישראל. דערצו האט זי אנגעגעבן אז זי האט נישט די מינדעסטע השגה וויאזוי זיך צו מסדר זיין אין דעם נייעם לאנד. און אויב דאס איז נישט געווג, האט זי צוגעלייגט אז צום באדויער ליידט זי אויף די ביטערע מחלה, ה"י.

זיי ענדיג א אידיש קינד אין אזא פארלעגנהייט, האט זיך מיין מאמע שתחי' גלייך אריינגעלייגט איר צו העלפן מיט וואס נאר מעגליך: זי האט איר אריינגענומען צו זיך אינדערהיים, איר צוגעשטעלט אלעס וואס זי האט געדארפט און געזען דערצו אז זי זאל זיך קענען גוט אינגלידערן אין איר נייע וואוינונג.

אויך אנבאלאנגט איר קראנקייט איז מיין מאמע געווען די מלאך המושיע: זי האט איר באגלייט דורכאויס איר מיטגעמאכטע רייזע, זי איז מיטגעגאנגען מיט איר צו דאקטוירים, געשטאנען ביי איר בעט אין שפיטאל און געטון וואס אומער איר צו העלפן.

צוזאמען מיט מיין מאמע'ס איבערגעגעבנקייט, האט זיך אויך ארויסגעוויזן די אויסערגעווענליכע געטריישאפט פון א חשוב'ער איד, רבי שמואל יונגרייז שליט"א. אין לויף פון יענע גאנצע תקופה, האט ער זיך פרייווילליג אנגעבאטן צו דינען אלס אמבולאנס דרייוואר און ארייפירן די מיידל אין שפיטאל, יעדעס מאל זי האט געדארפט אהינקומען אויף באהאנדלונגען.

מיר פארשטייען נישט און דארפן נישט פארשטיין קיין חשבונות פון הימל, אבער ליידער איז שוין די מיידל'ס גורל געווען פארזיגלט. איר צושטאנד האט זיך שטארק פארערגערט, און טראץ אלע באמיאונגען איז די קרענק געווארן אלץ שווערער, ביזן טאג כ"ו תמוז תשמ"ז ווען זי האט אויסגעהויעכט איר נשמה.

די איינציגסטע ירושה וואס יענע מיידל האט איבערגעלאזט, איז געווען א קייטל וואס זי האט ערגעצווואו געטראגן. מיין מאמע האט עס אוועקגעשאנקען פאר דעם געטרייען אמבולאנס דרייוור, אלס הכרת הטוב פאר זיינע איבערגעגעבענע לייסטונגען פאר יענע אידישע נשמה. ר' שמואל האט באשלאסן צו פארקויפן די קייטל און מנדב זיין דאס געלט פאר א בית המדרש אין זיין געגנט, לעילוי נשמת די נפטרת. נאכן ערהאלטן די נדבה, האבן די גבאים אין בית המדרש געלאזט אויפהענגען א טאוול, ווי ס'איז געשטאנען איר נאמען לזכרון עולם בהיכל ה'.

וויסנדיג אז די מיידל האט נישט קיין משפחה און אז איר יארצייט מאכט נישט אויס פאר קיינעם, האט מיין מאמע באשלאסן אז פון דעמאלטס אן ביזן היינטיגן טאג, יעדעס יאר ווען ס'געפאלט איר יארצייט, צו דערמאנען די משפחה צו לערנען משניות און צינדן ליכט לטובת איר נשמה. מיר קינדער האלטן טאקע איר יארצייט, מיר צינדן ליכט און לערנען משניות, ווי אויך פירט זיך מיין טאטע שליט"א צו זאגן קדיש נאך איר, אדער מאכט ער זיכער אז כאטש א צווייטער זאל זאגן קדיש.

דאס יאר, כ"ו תמוז ביינאכט, האט זיך די מיידל באוויזן צום דרייוור ר' שמואל אין חלום, און זי האט אים געפרעגט: "דו האסט נישט פארגעסן פון מיר, אמת?!" ר' שמואל האט זיך גלייך אויפגעוועקט, אינגאנצן דערשראקן און באזארגט. ער האט דערציילט זיינע

המשך השגחה עליונה

פארצווייגן, האט זיך רבי שלום האסטיג אויפגעשטעלט און אויסגערופן:

"איך גיי צום כותל המערבי..."

די וועג אהין איז נישט געווען קורץ. אבער נאך א לאנגע צייט גיין מיט רואיגע, געמאסטענע טריט, איז רבי שלום ענדליך אנגעקומען צום שריד בית מקדשינו.

ער איז צוגעגאנגען צום כותל, אפירגענומען די ליסטע וואס ער האט נארוואס פארשריבן, און עס אריינגעלייגט צווישן די שטיינער. דערנאך, מיט א הארץ פול מיט ריינע אמונה, האט ער אנגעהויבן זאגן מיט גרויס געפיל, ווי גלייך א קינד רעדט צו זיין טאטן:

"רבונו של עולם, טאטע אין הימל, איך דארף האבן געלט איינצוקויפן צרכי שבת קודש. ביטע, שיק אונז געוג אויף שבת, אזוי אז ס'זאל זיין מיט א שפע...!"

דער גאון האט געענדיגט זיין תפילה. ער האט זיך אויסגעדרייט און אנגעהויבן אהיימגיין.

אינמיטן שפאנען צווישן די שמאלע גענסעלער פון אלט-שטאט ירושלים, האט אים באמערקט פונדערווייטנס איינס פון די חשוב'ע ספרד'ישע אידן פון ירושלים, רבי יוסף אליהו שמע. רבי יוסף אליהו איז געווען פון די באקאנטע עסקנים אין די באריטמטע ישיבה 'פורת יוסף'.

'וואוהרשיינליך דארף רבי שלום געלט אויף שבת' - איז אים ארויפגעשווימען א מחשבה אין קאפ; אריינגעשיקט גראד פון הימל.

רבי יוסף אליהו האט פארשנעלערט זיינע טריט, וועלנדיג אנקומען צום הויז אידער דער גאון קומט אן אהין. ווי נאר ער האט דערגרייכט רבי שלום'ס פענסטער, האט ער שנעל אונטערגעלייגט א שיינע סומע געלט אונטערן טעפיך, און שנעל אנטרינען פון ארט.

נישט לאנג דערוויך, איז דער גאון אנגעקומען צו זיין שטוב. זיין רביצין, זיענדיג ווי איר גרויסער מאן שטייט ביים שוועל פון הויז, איז אים אנטקעגן געקומען. אבער בעפאה, האט זי אויפגעהויבן די טעפיך. 'אפשר איז שוין דארט ערגעצווואו אנגעקומען עפעס געלט, כאטש ס'איז פריער געווען ליידיג...' נאך דערצו, אז געווענליך אין אזא צייט זענען מענטשן פארנומען מיטן זיך צוגרייטן צום שבת, און ווער האט צייט אונטערצולייגן געלט?

אבער ווען זי האט דארט געטראפן דאס פעקל געלט, האט זיך רבי שלום הדאיה ברייט צושמייכלט און אויסגערופן:

"האב איך דיר דען נישט געזאגט אז מ'דארף זיך נישט זארגן? דער באשעפער געבט פאר יעדן אלעס וואס ער דארף!"

חברים איבער דעם חלום, צולייגנדיג אז ס'איז שוין גאנצע ניין און דרייסיג יאר זייט איר פטירה און זי איז אים נאך קיינמאל נישט געקומען אין חלום. הערנדיג זיינע ווערטער, האבן אים זיינע חברים גערעטן אז ווי ס'זעט אויס דארף ער זאגן א קדיש פאר איר עילוי נשמה.

ר' שמואל האט עס אנגענומען ערנסטערהייט, און יענער טאג האט ער געזאגט קדיש לעילוי נשמת "באדיה בת רבי אליהו".

נאכן זאגן קדיש, איז ר' שמואל צוגעגאנגען צום בית המדרש וואו ער האט יארן פריער געהאט אויפגעשטעלט א הנצחה פאר די מיידל. ער איז געווען נייגעריג צו וויסן ווען ס'געפאלט איר יארצייט. ווי שאקירט איז ער געווארן, ביים אנטדעקן אז איר יארצייט איז אויסגעפאלן פונקט יענער טאג!

ר' שמואל האט נאך געדענקט אז אונזער משפחה איז די איינציגסטע אין די וועלט וואס האלט די מיידל'ס יארצייט, דעריבער האט ער זיך פארבונדן מיט אונז און האט מיט גרויס התרגשות דערציילט די חלום וואס ער האט געהאט, ווי אויך די קדיש וואס ער האט געזאגט פאר איר.

ווי נאר מיין טאטע שליט"א האט געהערט ר' שמואל'ס וואונדערליכע סיפור, האט ער זיך מיטאמאל געגעבן א כאפ דעם קאפ און אויסגעשריגן: "אוי וויי!!! יעדעס יאר זאג איך א קדיש פאר איר עילוי נשמה, אדער מאך איך זיכער אז א צווייטער זאל עס זאגן. אבער פונקט דאס יאר, זייענדיג מורא'דיג פארנומען, האב איך אינגאנצן פארגעסן דערפון...!"

ס'איז איבריג צו צולייגן די מוסר השכל פון די מעשה, ווי וויכטיג ס'איז א קדיש וואס מ'זאגט פאר א נשמה און ווי שטארק ס'איז משפיע אין אלע עולמות העליונים, אזוי אויך ווי די מיידל, א צדיקת וואס האט אזויפיל מיטגעמאכט אין איר לעבן און האט זיכער זוכה געווען צו א הויכע מקום אין גן עדן, דארף נאך אלץ צוקומען צו אונזער קדיש.

זאל די התעוררות פון די מעשה זיין אן עילוי פאר די נשמה הטהורה פון באדיה בת רבי אליהו, ע"ה.

א צָאמֵי גרייט ביים טיר!

רבי ראובן יהודה לערנער פון בית שמש דערציילט:

געווען איז עס ווען מיין בעיבי האט אנגעהויבן ווייגען, און מיר האבן אים געוואלט געבן זיין צָאמֵי אים צו בארואיגן. מיר האבן עס פרובירט צו טרעפן, אבער ס'איז נישט געווען צו געפינען.

מיר האבן נישט אויפגעגעבן, נאר וויטער פרובירט זוכן. די בעיבי'ס געשרייען האבן אפגעהילעכט אינעם גאנצן הויז, בשעת די גאנצע עולם איז געווען העפטיג אנטשלאסן אויפצוהייבן יעדע זאך וואס איז נאר שייך - די בעט, די קאוטש, אלע קישענעס און דאכענעס. מאנכע האבן אוועקגערוקט די מיסט-קאסטן און אפילו אריינגעקוקט אינעווייניג, אנדערע האבן דורכגענישטערט די ערד, די טיש און די קאונטער, און טייל האבן געגומען די מיה צו עפענען און פארמאכן אלע שאפעס. פארשטייט זיך אז מיר נישט פארגעסן צו זאגן דעם "אמר רבי בנימין", אבער די איין צָאמֵי וואס מיר האבן

<<<

הרה"צ ר' בעריש שנעעבאלג שליט"א

די סומע מאכט נישט אויס...

אפטמאל מאכט זיך וועג מ'האלט מיט ווי א מענטש פאלט אריין אין חובות, א דאנק וואס ער הייבט אן דרייען שוועדע געלטער וואס באלאנגען ניטאמאל צו אים, און וועג מ'פרובירט צו דערגיין די שורש פון זיין פראבלעם, מ'וויל געווער וועדע וואס האט אים געברענגט צו אזא מצב, זעט מען אז די סיבה דערצו איז ווייל ער איז פשוט אנגעצויגן און אומרואיג.

וועג א איד, א ריכטיגער מאמין, טרעפט זיך אין א שווערע פינאנציעלע סיטואציע - בלייבט ער פולקאם רואיג און צופרידן, ווייל ער וויסט אז דער באשעפער האט אים אריינגעלייגט אין דעם מצב, בלויז מיטן ציל אז ער זאל אריינליגן כח צו זיך ספראווען דערמיט אויף א ריכטיגע אופן. ער וויסט אז אייגנטליך פעלט נישט אויס צו געבן עצות פארן רבונו של עולם וויאזוי אים ארויסצוהעלפן, ווייל פאקטיש איז די גאנצע שווערניגקייט געקומען פון אויבן און ס'וועט געפירט מיט א פונקטליכע פלאן.

ווידעראום וועג א מענטש דרייט זיך ארום אנגעצויגן, איז טייטש אז ער זעט דעם נסיון וי גלייך א ריזיגע באלאן וואס הערט נישט אויף צו וואקסן. אבער לאמיר רעדן אפן: וועג דער מענטש וואלט יעצט וויכטיג געדארפט האבן קנאפע פינף דאלער, וואלט ער זיך דאך שוין אן עצה געגעבן; וואס איז שוין פינף דאלער, ס'איז נישט קיין גרויסע מעשה.... ער וואלט געהויבן די אויגן און געבעטן דעם באשעפער אים צו העלפן, און ער וואלט שוין ערגעצווואו געטראפן דאס ביסל געלט. ווייל, וואס איז שוין פינף דאלער?

אבער וועג מ'קוקט מיט א ניכטערע בליק, מיט ברילן פון 'אמונה און בטחון', כאפט מען: איז דען דא א חילוק צווישן אביסל געלט אדער אסאך, קליין אדער גרויס?

ווילאנג ער דארף נאר פינף דאלער, איז ער נאכנישט אנגעצויגן. וועג הייבט זיך אלעס אן צו פארפלאנטערן? וועג דער מענטש דארף פינף טויזנט דאלער. דאס איז שוין א גרויסע סומע געלט וואס קען אינגאנצן צעווארפן זיין רואיגקייט. אבער דערביי האט דער מענטש פארגעסן איין זאך: די גרויסע, אויפגעבלאזענע באלאן עקזיסטירט נאר אין זיין אייגן קאפ! ווייל ביים אויבערשטן איז דאך נישטא קיין שום אונטערשיד צווישן פינף אדער פינף טויזנט דאלער - פארן טאטן אין הימל איז גארנישט שווער!

די מינוט א מענטש חזר'ט זיך איין די נקודה, וועט ער ווערן אן קיין שיעור מער רואיג. קיין שום חוב וועט אים מער נישט באדראען, ער וועט עס קענען אננעמען מיט א רואיגקייט, עס זען גארנישט אנדערש ווי א חוב פון געציילטע דאלער.

דערצו איז דא נאך א נקודה וואס איז ווערד אויפצומערקן: וועג א מענטש איז פארפאניקט צוליב א געוויסע חוב, ער לעבט נישט מיט קיין רואיגקייט און אמונה פשוטה אז דער אויבערשטער קען אים גרינגערהייט שענקען א פולשטענדיגע ישועה, אנטלויפט ער פונעם פראבלעם - אנשטאט עס צו לעזן. אנשטאט פארמאכן די אויגן פאר א מינוט, זיך מדבק זיין צום רבונו של עולם און זיך פארטין אין א ריינע אמונה, געדענקען און זיך איינ'חזר'ן אז אויך די נסיון קומט פון אויבן מיט א ספעציעל השגחה פרטית, פאלט ער אין היסטעריע, ער הייבט אן ארומצולויפן אין יעדן ריכטונג און דרייט געלטער וויפיל ס'גייט.

אבער אין אמת'ן אריין האט דער מענטש א היבש מער פשוט'ע עצה: ער זאל זיך שטעלן א קליינע צעטל אויף זיין טיש אדער אויף סיי וועלכע אפט-געזעענע פלאץ, אויף וואס ס'זאל שטיין געשריבן מיט קידוש-לבנה אותיות: **"פאר יעדע נסיון וואס דער בורא געבט מיר - שטייט שוין גרייט די לעזונג דערצו. ס'וואלט נאר אויף אויף מירי!"**

אט די דערמאנונג וועט זיכער ברענגען א מורא'דיגע רואיגקייט און אונז געבן די כוחות דורכצומאכן סיי וועלכע נסיון, אריינגערעכנט אזעלכע וואס זענען פארבונדן מיט פינאנציעלע פראבלעמען אדער חובות.

פארמאגט אין הויז האט נישט געהאלטן ביים זיך באווייזן...

די אנדערע קינדער זענען געגאנגען שלאפן, און איך האב איבערגענומען די ארבעט פון פרובירן איינצושלעפן די בעיבי, ברומענדיג א לידל בשעת'ן אים וויגן. און אזוי בין איך געווען פארנומען מיטן קינד פאר א לאנגע צייט, ביז ער איז ענדליך איינגעשלאפן. ערשט דעמאלטס האב איך געקענט גיין דאוועננן מעריב. איי, וואס וועט זיין אויב ער וועט זיך אויפוועקן אינמיטן נאכט און נאכאמאל דארפן א צאַמְי? כ'האב נישט געהאט קיין אהנונג. כאטש יעצט, בחסדי שמים, איז ער געשלאפן...

ארויסגייענדיג פון הויז, האב איך באמערקט ווי עפעס טוט זיך לעבעדיג אין די מקלט (בונקער) פון אונזער בנין. אויס נייגער בין איך צוגעגאנגען, וועלנדיג זען וואס ס'גייט דארט פאר. דערבייַ האב איך געזען ווי מ'גרייט צו פעקלעך מיט איינלאדעגונגען פאר א גענוייסע מסיבה, וואס וועט ווערן אפגעהאלטן דורך אן 'עזר נישואין' ארגאניזאציע.

אזוי ווי די מקלט געפינט זיך אין אונזער בנין, זענען מיר געווען די ערשטע צו באקומען די גרייטע פעקלעך. אזוי ארום, ווען איך בין צוריקגעקומען פון מעריב, האט מיר שוין אפגעווארט איינע אזא פעקל ביים טיר. כ'האב גלייך אויפגעריסן די איינפאק און באטראכט די אינהאלט. ס'איז דארט געווען א הערליך דיזיינטע בראשוי, כ'האב עס אנגעהויבן דורכצוליינען און געזען ווי ס'וועט ארויסגעבראנגט אז די תקופה צווישן ווען מ'איז פארנומען צו בארואיגן א קינד מיט א צאַמְי, ביז די צייט ווען מ'איז זוכה אים צו באגלייטן אונטער די חופה מיט א ליכט אין האנט - איז פיל קורצער ווי מ'מיינט. און כדי בעסער ארויסצובראנגען די געדאנק, האבן זיי בייגעלייגט א ליכט מיט א צאַמְי...

דא שטיי איך מיט אן עכטע צאַמְי; טאקע דאס וואס כ'האב אזוי וויכטיג געדארפט. און אן קיין אנשטרענגונג; ס'איז אנגעקומען צו אונזער טיר.

כ'האב נישט קיין ספק אז 'עזר נישואין' טוט אויף אסאך געוואלדיגע זאכן צו העלפן אידישע קינדער חתונה מאכן זייערע קינדער, אבער אויסער די אלע 'גרויסארטיגע' אויפטואונגען, האב איך דעמאלטס געשפירט אז זיי זענען געווארן געשיקט פון הימל בלויז מיר צו העלפן פונקט יענע מינוט, דא, בשעת מיין בעיבי ליגט נאך אין זיין וויגעלע און א צאַמְי איז אים דערווייל די וויכטיגסטע זאך אין די וועלט...

און כ'בין אויך זיכער, אז פונקט ווי דער אויבערשטער האט אונז דעמאלטס צוגעשיקט א צאַמְי אויפן גאלדענעם טאץ, אזוי אויך ווען דאס קינד וועט זיין עלטער און ס'וועט אנקומען די צייט ער זאל חתונה האבן, וועט ער אונז ווייטער שיקן אלעס וואס מיר דארפן דערפאר.

פיר געלאדענטע הצלה-לייט

רבי יעקב יהודה פריינד שליט"א פון ניו יארק דערציילט:

א קרוב מיינ'ס, א געטרייער וואלונטיר אין די 'הצלה', האט מיר דערציילט א מורא'דיגע פאסירונג וואס ער האט אליינס מיטגעלעבט.

ער דערציילט: איינמאל האב איך באקומען א קאל פון די מאנסי געגנט, וואו עס געפינט זיך צוויי בתי החיים איינס נעבן צווייטן - א אידישע און א להבדיל נישט-אידישע. אבער וויבאלד די בתי החיים ווערן נישט געהעריג פארצייכנט מיט אדרעסן, האב איך נישט געקענט פונקטליך וויסן וואו אהין איך דארף לויפן. איין זאך האב איך אבער פארשטאנען; אז אויב מ'רופט מיר פון יענע געגנט, מיינט עס אז מ'דארף מיר דארט יעצט וויכטיג האבן. און כאטש מחיה מתים א נפטר קען איך נישט, האב איך פארט געהאפט אז מיטן אויבערשטנ'ס הילף וועל איך קענען ראטעווען א מלווה אדער א באזוכער...

ווען כ'בין אנגעקומען צום בית החיים, האב איך אנגעטראפן א טויט-שטילקייט. ס'איז דארט נישט קיין שום לוי', נישט קיין באזוכער, גארנישט. נאכן מאכן א קורצע חשבון, האב איך פארשטאנען אז די קאל איז ווארשיינליך געקומען פון דעם דערנעבנדן בית החיים. איך בין שנעל אהינגעלאפן. צום גרויס באדויער, האט איך דארט אנגעטראפן א רייַע וואו רעפארמער אידן ווערן באערדיגט.

און געוויס איז דארט געווען דאס וואס איך האב געזוכט: מ'האט דארט געהאלטן אינמיטן א לוי' פון א רעפארמער איד, מ'האט אים שוין געהאט צוגעברענגט צו לייגן אין זיין חלקה, ווען אויפאמאל האט זיין פרוי אוועקגע'חלש'ט. די אנוועזנדע האבן געהאט גערופן 'הצלה' אין איילעניש, וואס צוליב דעם בין איך דארט געווען. דאן האב איך געזען אז דריי הצלה וואלונטירן האבן שוין געהאט עספיעט אהינצוקומען פאר מיר, אזוי אז מיר זענען געווען פיר חברים אינאיינעם.

איך האב געגעבן א קוק אום אויף די קליינע גרופע וואס האט באגלייט דעם נפטר, און ערשט דעמאלטס האב איך געכאפט פארוואס די השגחה עליונה האט אונז דא צוגעפירט -

פיר פון דעם נפטר'ס זין האבן געהאט אנגעטון כזית-קאפלעך אויפן קאפ, אויס רעספעקט פון די מעמד. דערצו איז דארט געשטאנען אן ארבעטער פון בית החיים, אויך א איד. אין צוגאב איז געווען אנווועזנד נאך א איד, וועמענ'ס אויפגאבע איז געווען אנצופירן די לוי' 'צערעמאניע'. און ווען מ'האט צוגערעכנט נאך פיר הצלה-לייט, זענען מיר געווען פונקט צען אידן: א מנין...!

איך האב אויסגערופן איבערראשט: "מיר זענען א מנין! מיר קענען זאגן קדישו!"

איינער פון די זין איז געווארן שטארק איבערגענומען פון מיינע ווערטער. ער האט אנגעמערקט: "מיר האבן שוין געהאט אנגערופן די גוי'אישע הצלה צוואנציג מינוט צוריק און זיי זענען נאכנישט אנגעקומען, אבער איר זענט גלייך אנגעקומען!"

און פונקט דעמאלטס - זענען די גוי'אישע פערעמעדיקס ענדליך אנגעקומען...

זיי זענען שנעל צוגאלאפן צו העלפן די אלמנה, בשעת מיר, די פארזאמלטע אידן, האבן זיך גענאיילט צו מקבר זיין דעם נפטר, אים צו טון א חסד של אמת און זאגן קדיש. וואו ארשיינליך האט דער ראפערמער איד געהאט עפעס א זכות, א דאנק וואס דער רבונו של עולם האט אונז ספעציעל אהינגעשיקט פונקט אין די ריכטיגע מינוט, בלויז צו מזכה זיין זיין נשמה מיט א קדיש און מנין ביים לוי'!

אזוי ארום האט אפילו אזא פארבלאנזשעטע נשמה באקומען די לעצטע כבוד וואס איז זיך איר געקומען.

צוליב א ספר האט זי נישט געהאט קיין מנוחה

רבי שמואל זאנוויל דאווידאוויטש שליט"א פון בית שמש דערציילט:

מיין שוויגער ע"ה, מרת שיינדל טרוילא בת ר' מנחם הכהן ע"ה, איז נפטר געווארן פאריאר חודש שבט. זי האט געהאט א זייער געטרייע שכנה שתחי', מיט וועמען זי האט זיך געהאלטן מורא'דיג נאנט. די שכנה פלעגט אסאך קומען זיך דורכצורעדן מיט מיין שוויגער און זי האט זיך שטארק פארלאזן אויף איר מיינונג, און מיין שוויגער, זייענדיג א קלוגע פרוי מיט אסאך לעבנס-ערפארונג, האט גערן מיטגעטיילט אירע קענטניסן מיט איר. דערצו פלעגט איר די שכנה אסאך קומען העלפן און איז איר געשטאנען צוהילף אין פארשידענע זאכן. אזוי האבן זיי געלעבט בשכנות פאר לאנגע, געשמאקע יארן.

דעם פארגאנגענעם חודש אלול, נאך אינמיטן יאר פון מיין שוויגער'ס פטירה, האט די שכנה געהאט א חלום. מיין שוויגער ע"ה איז איר געקומען אין חלום, און כאטש זי האט איר נישט געקענט זען אינגאנצן קלאר, האט די שכנה געוואוסט מיט א זיכערקייט אז ס'איז איר. מיין שוויגער האט איר דעמאלטס געזאגט אז ביי איינע פון אירע טעכטער געפינט זיך א געוויסע ספר וואס באלאנגט פאר די שכנה, און זי וויל אז די טאכטער זאל עס ווי אמשנעלסטנס צוריקגעבן פאר די אייגנטומער.

גלייך אינדערפרי האט די שכנה אנגערופן די טאכטער ביי וועמען ס'איז געלעגן דעם ספר, זי האט איר דערציילט דעם חלום און פארשטייט זיך אז מ'האט גלייך ערלעדיגט אז דער ספר זאל צוריקקומען צו איר.

אייגנטליך איז די געשיכטע אונטער יענער ספר געווען, אז די שכנה האט עס איינמאל געגעבן פאר די טאכטער און געזאגט: "נעם עס, ליין, און האב הנאה". דערביי איז די טאכטער נישט געווען זיכער אויב די שכנה שענקט עס איר אוועק אלס מתנה, אדער טוט זי עס איר נאר פארבארגן. ענדע האט די טאכטער געמאכט א חשבון, אז צוליב זייער נאנטשאפט לייגט זיך אויפן שכל אז זי קען עס האלטן פאר שטענדיג. אבער אין אמת'ן איריין האט עס איר די שכנה נאר געגעבן פאר צייטווייליג, אויף בארג, אזוי אז דער ספר האט נישט געלאזט מיין שוויגער רוען אין עולם האמת, ווילאנג ס'איז נישט געווארן צוריקגעגעבן...

האט איר זוכה געווען צו זען א מעשה פון השגחה פרטית?
רופט אריין צו קו השגחה פרטית: 1-518-613-0140 דריקט 3 און דערנאך 0
אדער שיקט אן אימעיל צו די מערכת hashgachaprutis@gmail.com

בסוד ישרים ועדה

בריוון צו די מערכת

צו די חשוב'ע רעדאקציע פון 'השגחה פרטית', שלום וברכה

איך וויל מיטטיילן א פערזענליכע מעשה וואס כ'האב אליינס בייגעוואוינט, ווי מ'קען אזוי קלאר זען די אפענע השגחה העליונה.

איך וואוין אין בית שמש. עטליכע יאר צוריק בין איך געפארן קיין מירון אויף ל"ג בעומר, און זייענדיג ביים ציון פונעם תנא האלקי רבי שמעון האב איך מתפלל געווען פאר זיך און פאר מיין גאנצע משפחה. דערנאך, וועג כ'האב שוין געהאט אראפגעגאנגען דעם גאנצן בארג, האב איך זיך פלוצלינג דערמאנט אז דעם קומענדיגן חודש אדר גייט מיין זון וועלן אכצן יאר אלט; אן עלטער ווי מ'וועט שוין דארפן אנהייבן הערן שידוכים פאר אים. כ'האב נישט געקענט פארשטיין: וויאזוי האב איך פארגעסן צו בעטן אויף אזא וויכטיגע זאך?! אבער צוריקגיין צום ציון האב איך שוין נישט געקענט, ווייבאלד ס'שטייט אין די פוסקים אז מ'זאל זיך נישט צוריקקערן צו א ציון. כ'האב פארשטאנען אז די געשעעניש איז זיכער געווארן ספעציעל צוגעפירט פון הימל, און כ'האב געהאפט אז איך וועל נאך ערגעץ וועג האבן די זכיה צו נאכאמאל זיין אין מירון פאר די צייט פון שידוכים.

די פראבלעם איז נאר אז בית שמש איז גארנישט אזוי נאנט צו מירון, אזוי אז ס'האט זיך מיר נישט געמאכט קיין געלעגנהייט אהינצופארן פאר א לאנגע תקופה. די זומער איז פארבי, די ווינטער האט זיך אנגעהויבן און קיין מירון בין איך נאכנישט אנגעקומען.

אינמיטן די ימי השובבי"ם, האב איך באשלאסן אז יעצט איז די צייט. ס'איז געווען דאנערשטאג נאכט וועג כ'האב זיך ארויסגעלאזט קיין מירון. דאסמאל, וועג כ'בין געשטאנען ביים ציון הקדוש, האב איך נישט פארגעסן מיין זון... כ'האב דארט אינגעריסן פאר זיין שידוך און פאר אלעס וואס ס'פעלט אויס דערווען. פרייטאג צופרי וועג כ'בין אהיימגעפארן קיין בית שמש, האב איך געהאט א רואיג הארץ, שפירנדיג אז יעצט זענען מיר גרייט צו צוגיין צו שידוכים.

מיט אסאך סייעתא דשמיא, איז מיין זון געווארן א חתן יענע חודש שבט - האלט פאר ער איז געווארן אכצן יאר... די חתונה איז באשטימט געווארן אויף דעם קומענדיגן חודש טבת.

אין יענע צייט האב איך נישט באטראכט די דאטומען, אבער א צייט שפעטער האב איך עס נאכגעקוקט און אויפגעכאפט: דער טאג וועג כ'בין געפארן מתפלל זיין פאר מיין זונ'ס שידוך, איז געווען פונקט א יאר שפעטער זיין לעצטע 'שבע ברכות'! דערביי האב איך געזען דעם קלארן יד ה', ווי דער באשעפער האט אונז געגעבן די זכות צו קענען מתפלל זיין פאר אים, און אונז דערצו באגלייט דעם גאנצן יאר ביז נאך די לעצטע טאג פון די חתונה.

זאלן מיר אלע זוכה זיין צו אן א שיעור נחת און שמחה, גוטע שידוכים, און קינדער און אייניקלעך וואס זענען עוסק בתורה ובמצוות.

אהרן נחמן, בית שמש

נָאךְ גוּט אִיךְ הָאבּ פַּארְשְׁפָּעטִיגְט...

יְהוּדָה דוֹנַט פוּן בֵּיתָר עִילִית דֶערצײילְט:

יֶעדֶן טָאג, כְּדֵי צוּ פָּארֶן צוּ מַיין תַּלְמוּד תּוֹרָה וָואס אִיז גַאנְץ וַוייט פוּן אוּנְזֶער הוֹיז, דַארְף אִיךְ נָעמֶען דִי שְׁטָאטִישָׁע בָּאס.
אוּן בֵּיז דִי סְטַאנְצְיָע פוּן דִי שְׁטָאטִישָׁע בָּאס דַארְף אִיךְ אוֹיךְ צוּגֶיין אַ וֶועג. אַ וֶועג וָואס נָעמְט אוּמְגֶעפֶער פִּינְף מִינוּט!
אִיךְ שְׁטַאנְדְ זִיךְ יֶעדֶעס מָאל וָואס עֶס קוּמְט מִיר אָן שְׁוֶווער אַז עֶס וָואלְט מִיר אַן עֶקְסְטָערָע שִׂכַּר פַּאר דִי וֶועג, אוּן עֶס לוֹינְט זִיךְ זִיךְ אוֹיסְצוּמוּטְשָׁען אוֹיף צוּ גֶיין לֶערְנֶען תּוֹרָה.
אֵיין טָאג בֵּין אִיךְ אָנְגֶעקוּמֶען צוּ דִי סְטַאנְצְיָע וִוי גֶעוֶוענְלִיךְ אָבּער... אוּפְּס! דִי בָּאס פָּארְט אַרִיבּער קֶעגֶן מַיינֶע אוֹיגֶן.
אִיךְ הָאבּ אִים פַּארְשְׁפָּעטִיגְט מִיט אַ סָעקוּנְדֶע!
יֶעצְט דַארְף אִיךְ וַוארְטֶן גַאנְצָע פּוּפְצִן מִינוּט בִּיז עֶס וֶועט קוּמֶען דִי נֶעקְסְטָע בָּאס!
אִיךְ הָאבּ גֶערֶעדְט צוּ מִיר, זִיךְ גֶעשְׂטַארְקְט, אַז אוֹיךְ דָאס פַּארְשְׁפָּעטִיגְן אִיז נִישְׁט קֵיין צוּפַאל נָאר פַּאר מַיין גוּטְס. גַּם זוּ לְטוֹבָה. וָואס דֶער בַּאשָׁעפֶער טוּט אִיז גוּט. אוּן גֶעוָוארְט. מִיט גֶעדוּלְד.
נָאךְ אַ לַאנְגֶע וַוארְטֶן אִיז דֶער בָּאס אָנְגֶעקוּמֶען אוּן אִיךְ הָאבּ זִיךְ עֶנְדְלִיךְ גֶעקֶענְט אַרַאפְּזֶעצְן.
אַזוֹי פָּארְנְדִיג הָאבּ אִיךְ פְּלוּצְלוּנְג גֶעזֶען פּוּן פֶּענְסְטֶער וִוי דֶער פְּרִיעֶרְדִיגֶער בָּאס, וָועלְכֶער אִיז מִיר אַרִיבֶּערְגֶעפָארְן שְׁטֶעקְט צוּלִיבּ אַ פַּאנְטְשָׁער (פְּלַ"ט טַייֶע"ר)!
אִיךְ הָאבּ גֶעדַאנְקְט אוּן גֶעלוֹיבְט דֶעם בַּאשָׁעפֶער פַּארְ'ן מִיר אָפְּהִיטְן פּוּן צוּ פָּארֶן מִיט אַ בָּאס וָואס וָואלְט מִיר אָפְּגֶעשְׂטָעלְט פַּאר אַ לַאנְגֶע וַויילֶע אִינְמִיטְן וָועג...

יֶעדֶע אָפְּהַאלְט אִיז צוּם גוּטְן

חַיִּים וַוייס פוּן יְרוּשָׁלַיִם דֶערצײילְט:

פַּאר גֶעצַיילְטֶע וָואכְן צוּריק אִיז מַיין שְׁוֶוועסְטֶער גֶעפַאלְן אוּן צֶעבְּרָאכְן דִי בֵּיין פּוּן נָאז אוּן אוֹיךְ צֶעבְּרָאכְן אַ בַּאדַייטְפוּלֶע שְׁטִיק פּוּן דִי פָּאדֶערְשְׁטֶע צָאן.
דִי פְּרֶעשׁוּר אִיז גֶעוֶוען גְרוֹיס. וַוייל וִוי יֶעדֶער וַוייסְט, אַז אִין אַזָא פַאל, אוֹיבּ וִויל מֶען רַאטֶעוֶוען דִי שְׁטִיקְל צָאן מוּז מֶען עֶס בַּאהַאנְדְלֶען בִּיז פִּיר אוּן צְוַואנְצִיג שָׁעָה. אוֹיבּ מֶען לֵייגְט נִישְׁט צוּריק דִי צֶעבְּרָאכֶענֶע צָאן אִין דִי עֶרְשְׁטֶע פִּיר אוּן צְוַואנְצִיג שָׁעָה אִיז... פַּארְפַּאלְן.
אָבּער דִי נָאז... זִי אִיז אוֹיךְ צֶעבְּרָאכְן אוּן פַּארְשַׁאפְט וַוייטָאגְן. מֶען מוּז עֶס פְּרִיעֶר בַּאהַאנְדְלֶען.
דִי עֶרְשְׁטֶע פִּיר אוּן צְוַואנְצִיג שָׁעָה אִיז אַרַיבֶּער בְּלוֹיז פּוּן צוּ אוּנְטֶערְזוּכְן דִי נָאז אוּן פְּלַאנִירְן אַ בַּאהַאנְדְלוּנְג. נָאר דֶערנָאךְ, נָאכְן עֶס בַּאנַדַאזְשִׁירְן, הָאט דֶער דָאקְטֶער גֶעהַאט דִי מֶעגְלִיכְקַייט צוּ בַּאטַראכְטְן דֶעם צָאן, זֶען וָואס אִיז גֶעשֶׁעדִיגְט אוּן זִיךְ אֲנְגֶערוּפְן:
"סַיי וִוי סַיי אִיז שׁוֹין אַרַיבֶּער דִי קְרִיטִישָׁע פִּיר אוּן צְוַואנְצִיג שָׁעָה. דֶער צָאן קֶען מֶען שׁוֹין נִישְׁט צוּקְלֶעבְּן אַזוֹי וִוי עֶס אִיז. מֶען וֶועט שׁוֹין מוּזן גַיין אוֹיף אַ קָאמְפְּלֶעצִירְטֶע בַּאהַאנְדְלוּנְג. לָאז דָאס קִינְד רוּען אוּן דֶערנָאךְ וֶועט מֶען בַּאהַאנְדְלֶען דִי מוֹיל."
אַרַיבֶּער אַ וָואךְ אוּן דִי נָאז הָאט גֶעמַאכְט פְּרָאבְּלֶעמֶען, מֶען הָאט גֶענוּמְזְט אַפֶּערְזִיךְ, אַזוֹי אַז דֶער צָאן אִיז אָפְּגֶעשְׁטוּפְט גֶעוָואךְ מִיט נָאךְ אַ וָואךְ בִּיז מַיין שְׁוֶוועסְטֶער וֶועט זִיךְ צוּרִיקְכַאפְּן פּוּן דִי אַפֶּערַאצְיָע.

נָאךְ צְווֵיי גַאנְצָע וָואכְן אִיז מֶען עֶנְדְלִיךְ אָנְגֶעקוּמֶען צוּם צַיין דָאקְטֶער וָועלְכֶער הָאט בַּאטַראכְט דֶעם צָאן אוּן גֶעשְׁטוֹינְט.
"אִיר הָאט דָא גֶעהַאט נִיסִים!" אִיז עֶר גֶעוֶוען בַּאגַייסְטֶערְט. "וָוען מֶען וָואלְט צוּריק גֶעלַייגְט דָאס שְׁטִיקְל צָאן אוֹיפְן אָרְט דִי עֶרְשְׁטֶע פִּיר אוּן צְוַואנְצִיג שָׁעָה וָואלְט מֶען עֶס יֶעצְט גֶעמוּזְט אַרוֹיסְנֶעמֶען! זָעט!" הָאט עֶר גֶעוּוּיזְן מִיט גֶעקְסְטַאז." דִי וָוארְצֶלְען פּוּנְעם צָאן זֶענֶען גֶעשֶׁעדִיגְט גֶעוָואךְ בַּיים פַּאלְן. אָבּער וַוייל צְווֵיי וָואכְן אִיז עֶס גֶעבְּלִיבְּן אָפְּן, אוּמְבַאאִירְט, הָאבּ זִיךְ דִי וָוארְצֶלְען אוֹיסְגֶעהֵיילְט אוּן מֶען דַארְף זֵיי נִישְׁט אַרוֹיסְנֶעמֶען. נָאר פַּארֶרעכְטְן דֶעם צָאן!"
מִיר הָאבּן גֶעפִּילְט וִוי אֲפִילוּ וֶועט עֶס זָעט אוֹיס אַזוֹי בִּיטֶער שְׁלֶעכְט אִיז עֶס נָאר... פַּאר אוּנְזֶער וואוֹילְזַיין.

תּוֹרָה מַגְּנָא וּמַצְלָא

אַבְרָהֲמִי פוּן בֵּית שֶׁמֶשׁ דֶערצײילְט:

אֵיין טָאג בֵּין אִיךְ גֶעפָארְן מִיט אַ גְרוּפָּע חֲבֵרִים אוֹיפְן בָּאס, אוּן גֶע'חֲזַ"ר'ט פּוּן אוֹיסְנַוויינִיג גְּמָרוֹת. עֶס אִיז גֶעוֶוען מַמָּשׁ אַ רִיתְחָא דְּאוֹרַיְתָא. אַ פַּייֶער אַרוּם אוּנְזֶער אָרְט.
פְּלוּצְלוּנְג הָאט דֶער בָּאס גֶעגְעבְּן אַזָא שְׁטַארְקָע שָׁאקְל. מִיר הָאבּן זִיךְ אוֹיפְגֶעוָועקְט פּוּן אוּנְזֶער לֶערְנֶען אוּן גֶעוואוֹיר גֶעוָואךְן אַז עֶס אִיז כְּמַעַט גֶעשֶׁעהְן אַן עֶרְנְסְטָע עֶקְסִידֶענְט. מִיר הָאבּן גֶעפִּילְט וִוי דִי תּוֹרָה הָאט אוּנְז אָפְּגֶעהִיטְן.

טַייֶער קִינְד! הָאט אִיר אַ מַעֲשֶׂה פּוּן הַשְׁגָּחָה פְּרָטִית?
רוּפְט אַרַיין צוּ קוּ הַשְׁגָּחָה פְּרָטִית פַּאר קִינְדֶער:
1-518-613-0140 דְרִיקְט 0/4 אוּן פַּארְצַייל דַיין מַעֲשֶׂה.
אוּן נָעמְט אַ חֵלֶק צוּ פַּארְשְׁפַּרַייטֶן אֲמוּנָה אִין דִי גַאנְצָע וָועלְט

הוֹדָעוֹת וַויבְּקל

טַייֶערֶע קִינְדֶער!
גְּאר אַסַאךְ שַׁייֶנֶע מַעֲשִׂיּוֹת קֶען מֶען הֶערֶן,
אִין קוּ הַשְׁגָּחָה פְּרָטִית פַּאר קִינְדֶער:
1-518-613-0140 דְרִיקְט 0/2

דָער אֱמֶת וָואס פָּאסִירְט

2 פון 4

הָרַב גְּדַלְיָ' אִיזְבִי, מְלַמֵּד אִין ת"ת גּוּר לָאנְדָאן דֶערצַיילְט:

אִין קוּרְצָן פּוּן פְּרִיעֶר:

שׁוֹכֵן אָגָא. אִין אַ רֶעגְנְדִיגָע אוּן פִינְסְטֶערָע נַאכְט, פָּארט אַ קָאר וויילְד אוּן קְרַאכְט אַרַיין אִין ר' שְׁלֹמֹה'ס קָאר. דִי גּוּיִים פּוּן דִי קָאר לֵייגְן אָן דִי שׁוּלְד אוֹיף אִים.

די וואך האבן א חידוש אנדערש פון געוועלנליך, ווי מיר האלטן אפ דעם שמועס מיט א ספעציעלער גאסט: דער חשוב'ער רב א בית המדרש אין ברוקלין, וואס איז זיך מטריח בכבודו ובעצמו צו ברענגען די גליונות אין זיין אייגענע ביהמ"ד וואו ער טוט עס פארשפרייטן.

וואס האט באוואוינגן דעם רב זיך אריינצולייגן אין די ענין פון פארשפרייטן די גליונות?

זייער פשוט: ווי נאר כ'האב געהאט געזען די גליונות, האב איך זיי געזען אלס אן אויסטערליש חשוב'ע זאך; א דבר שבקדושה וואס איז מרבה אן קיין שיעור אמונה און בטחון ביי אידישע קינדער. ביי דעם פונקט איז מיר נתעורר געווארן א געוואלדיגע תשוקה צו האבן א חלק אין דעם זיכוי הרבים, אזוי צו אויך זיין צווישן די אויף וועמען ס'שטייט "אין חטא בא על ידו".

אין אמת'ן אריין האב איך זיך שוין אלע יארן זייער שטארק געקאכט אין דעם ענין, ס'איז ממש געווען א מילתא דפשיטא ביי מיר. אבער אצינד, וועו איך זעה ווי אידן באקומען א טעימה דערפון, מ'שעפט זיך אן מיט די אלע אמת'ע, הייליגע רעיונות, איז ביי מיר געשטיגן די רצון צו האבן א האנט דערין.

און טאקע דערפאר פיר איך זיך אראפצולייגן די גליונות אויף א טיש ביי מיר אין בית המדרש, כדי אידן זאלן עס מיטנעמען מיט זיך, עס גרונטליך דורכליינען און זיך אנשעפן מיט אירע אוצרות פון חיזוק. אייגנטליך שפיר איך אז דאס איז נאך א וועג וויאזוי איך קען ערפילן מיין אחריות אלס א רב בישראל; נעמליך, העלפן וועו ס'קומט אריין אין בית המדרש צו באקומען די מאקסימום התעלות אין אמונה און בטחון, ווי אויך די אלע קלארע, ריינע השקפות וואס ווערן דארט ארויסגעברענגט אין אלגעמיין.

דער רב האט סיי ווען מיטגעלעבט א ספעציעלע השגחה פרטית, וואס האט צוטון מיט די גליונות?

אוודאי, פונקט יעצט האב איך געהאט אזאנס! ס'איז געווען פאר יום טוב, און איך האב נישט געהאט קיין געלט פאר די הוצאות פון יום טוב. כ'האב פשוט נישט געוואוסט וואס צו טון.

אזוי איז געווען ביז דער אויבערשטער האט צוגעפירט מיט א געוואלדיגע השגחה עליונה, אז די גליון איז אנגעקומען צו מיינע הענט און כ'האב דארט געליינט די מעשה מיט רבי אשר פריינד. דאס איז פאר מיר געווען ווי גלייך א ווינק פון הימל, ווייל מיין טאטע איז געווען מורא'דיג נאנט מיט רבי אשר. אזוי ארום האב איך געשפירט, אז פונקט וועו ס'איז דא א זאך וואס שטערט מיין מנוחה, שיקט מען מיר ספעציעל א 'היימישע מעשה' פון הימל, אזוי מיר צו מחזק זיין און שטארקן זיך נישט זארגן! מ'שיקט מיר א מעשה פון איינער וואס איז מיר נאנט צום הארץ, נאר כדי מיר צו לאזן הערן אז כ'זאל זיין רואיג און פארזיכערט אז מיטן אויבערשטנ'ס הילף וועט אלעס זיין אין בעסטן ארדענונג.

דערצו האב איך יעצט געהאט א מעשה ביי מיר אין בית המדרש, ווי ס'האט זיך געמאכט א פראבלעם מיט די מקוה, אזוי אז כ'האב געדארפט אריינגיין אין מקוה אין די נישט געוועלנליכע שעות, כדי דארט צו עפעס מסדר זיין.

וועו כ'בין דארט אנגעקומען, איז דארט פונקט געווען איינער וואס האט געוואלט אריינגיין אין מקוה. אזוי רעדנדיג, האט ער מיר געזאגט אז ער וויל קומען דאוועננן ביי אונז אויף יום טוב. פונקט אין יענע טעג איז געווען א געוויסע ענין וואס כ'האב געדארפט ערלעדיגן אין בית המדרש, אויף א פארנעם אז ס'האט געמוזט זיין מסודר נאך פאר יום טוב. דערביי האט מיר דער איד פארגעשלאגן צו ערלעדיגן דעם ענין אויפן בעסטן און שענסטן אופן. און אזוי איז טאקע געווען.

און אז מ'רעדט שוין, איז אפשר נישט אזוי פאסיג צו רעדן דערווענען, אבער וועו ס'קומט די צייטן פון יום טוב וועט א שטיקל 'סטרעס' ביי רבנים... די אלע פרטים און פרטי פרטים וואס דארפן קלאפן אין בית המדרש, לאזן זיי נישט צו קיין איבריגע רואיגקייט.

אבער דאן האב איך פונקט געהאט געליינט די מעשה וואס הרב פנחס שאפער האט געשריבן בשם דעם געראר רבי'ן, איבער די "וידעת היום והשבות אל לבביך... אין עוד" - אז אויסער דעם אויבערשטנ'ס אויסשליסליכע הנהגה, דארף מען נישט וויסן פון גארנישט. ווי נאר כ'האב דאס געליינט האט מיר דאס געברענגט אזא רואיגקייט לכבוד יום טוב! כ'האב דערהערט אז ס'איז נישט מיין געשעפט וועו עס קומט יא אדער נישט, צי ס'איז פול אדער ליידיג, און אזוי ווייטער. מ'לעבט בלויז מיטן רבונו של עולם, און עפעס אנדערש איז נישטא!

וואס קען דער רב זאגן פאר אנדערע אידן וואס זענען נאכנישט זיכער אויב זיי זאלן פארשפרייטן דעם גליון?

ס'איז נישטא וואס צו רעדן, מ'קען ממש זען בחוש אז וועו אומער ס'טוט דערין צו העלפן אידן לעבן מיט השגחה פרטית, איז זוכה צו א באזונדערע סייעתא דשמיא! ס'איז נישט קיין שאלה אז וועו מ'טוט פארן אויבערשטנ'ס וועגן, טוט דער אויבערשטער צוריק בכפלי כפליים.

אין איין וואו: וועו מ'לעבט מיט השגחה פרטית - האט מען א רואיג לעבן.

איר קענט וועלן
לא
א משפיע!

מיט אייער השתתפות
פון $36 א חודש פארן גליון
"השגחה פרטית"
וואס פארשפרייט
אמונה אויף אלע עקן וועלט.

↓

דער "משפיע" באקומט
צו זיך אינדערהיים
10 השגחה-פרטית
גליונות צו קענען
פארשפרייטן אמונה
צווישן אידן!

א באזונדערע שליח
וועט בעז"ה ארויפגיין
צום ציון פון
בעל
"חובות
הלבבות"
אין צפת,
און מתפלל זיין פאר אייך.

רבי שלומק'ה זוועהילער
האט געזאגט:
"אז מען טוט אין השגחה פרטית
זעט מען השגחה פרטית"

רופט יעצט און הייבט אן
משפיע זיין אמונה און בטחון
פאר אידישע קינדער!

רופט: 585-308-3293

אויב האט איר סיי וועלכע הערות
לאזט איבער א הודעה: 1-518-613-0140 דריקט 9/9 אדער שיקט א אימעיל צו די מערכת
hashgachaprutis@gmail.com

בהמלצת רבנים קען מען צאלן מיט מעות מעשר

דאס האט נישט חשש שמות לגניזה מען דארף נזהר זיין בקדושת הגליון עס זאל נישט צוקומען צו קיין בזיון אזוי ווי מען איז זיך נוהג מיט תשמישי קדושה